

ikke skulde tillægge Industriraadets Henvendelse saa stor Betydning. Jeg beder ærede Medlemmer bedømme, hvad det egentlig er, der er sket. Industriraadet, Repræsentationen for Industrien og delvis for Handelen, er, til Trods for sin afvigende principielle Opfattelse af Maksimalpriserne, kommet til Rigsdagen og har sagt: Vi maa erkende, at der her er et Omraade, hvor der maa tages et særligt Hensyn, vi maa tilraade at opretholde Maksimalpriserne her, og vi maa fraraade, at man ophæver dem. Netop Industriens Henvendelse til Rigsdagen maa i ganske særlig Maalestok opfordre til Hensyntagen. Jeg er ikke i Stand til at sige, hvorvidt der har været en større autoritativ Forsamling til Stede, som har givet Industriraadets Folk Bemyndigelse til at henvende sig til os eller ikke. Men der blev ved Sammenkomsten spurgt, om Industrien havde holdt Møde i Anledning af Spørgsmaalet, og dertil blev der svaret, at saadant Møde var holdt, og at de Personer, der foretog Henvendelsen, var valgte til at repræsentere Mødets Deltagere. Det blev ganske vist samtidig sagt, at man ogsaa paa dette Omraade stod overfor forskellige Opfattelser; men Flertallet havde den Opfattelse, som Deputationen var et Udtryk for.

Det ærede Medlem, der talte for det konservative Folkeparti, sagde, at man i Industrien havde klareret sig godt uden at have særlige Regler for Kulhandelen. Ja, men det gjorde man, fordi man kunde faa lige saa mange Kul, man vilde, baade fra Tyskland og fra England og det til Priser, der kun varierede med nogle Øre; og disse Priser havde gammel Hævd for de forskellige Kvaliteter Koks og Kul, der blev udbudt. Der trængtes ikke til indgribende Bestemmelser. Der udlignede det hele sig selv af den simple Grund, at der var mere end Varer nok, men nu er det modsatte Tilfældet. Der er Mangel paa Varer.

Det ærede Medlem fra Herning (Westergaard) sagde, at han ikke vilde opfatte mine Udtalelser saaledes, at de skulde tages som en Opfordring til Fabrikanterne af Tørv til at tage de størst mulige Priser. Jeg behøver ikke at opfordre Fabrikanterne til at tage høje Priser; de har nemlig selv proklameret overfor Rigsdagen, at de vilde tage højere Priser end Maksimalpriserne, og jeg har allerede henvist det ærede Medlem til at gøre sig bekendt med denne Udtalelse, hvis han ikke erindrer den. „De sjællandske Tørvfabrikanter har overfor Rigsdagen til-

kendegivet, at de ikke vil nøjes med Priser mindre end 46 Kr. paa Stationen“, medens de foreslaaede Maksimalpriser højst løber op til 40 Kr. Man kan ikke bagefter bebrejde Fabrikanterne, at de tager disse Priser eller endnu højere, eftersom de siger, at dette er de mindste Priser, de vil tage, og jeg vover at paastaa, at disse mindste Priser vil blive taget for slette Tørv, fordi der ingen Kontrollbestemmelser kan føres eller opstilles for Salg af Tørv, efter at man har givet Priserne fri.

Endelig vil jeg sige til det ærede Medlem, der ganske rigtigt, som Indenrigsministeren anførte, nu er blevet betænkelig ved Stillingen, og som maner Brændselsnævnet til at fortsætte, at jeg afviser enhver Tanke om at undlade at stille Forslag til Brændselsnævnet om, at det nu skal høre op med sin Virksomhed; thi det har ikke noget at kunne virke med, efter at alle Reglerne er tagne bort: Maksimalpriserne er hævede, og Tørvene kan sælges til en hvilken som helst Pris, uanset deres Kvalitet; der kan ingen Fordeling ske. Det hele er i Virkeligheden nu tilrettelagt paa den Maade, at Brændselsnævnet maa opføre. Det ærede Medlem henviser ganske vist til Moserne i Sønderjylland; dem kan Brændselsnævnet tage sig af. Men dem har Brændselsnævnet ikke i fjerneste Grad Myndighed over, det kan ikke foretage den ringeste Fordeling af Brændselet dernede. Det eneste, der kan gøres med Hensyn til Moserne dernede, er at sende sagkyndige derned, som kan lære Folk at grave Tørv. Men den Virksomhed har aldrig været Brændselsnævnets Sag; det maa andre tage sig af. Det ærede Medlem kan saaledes ikke anføre blot en eneste holdbar Støtte for sit Ønske om, at Nævnet nu skal fortsætte. Det ærede Medlem faar tage Konsekvensen af sine Handlinger. At opretholde Brændselsnævnet nu som vejledende, raadgivende, bedømmende Institution vilde være en ganske urimelig Situation; thi det vilde blot give Befolkningen den Opfattelse, at der endnu var en Ordning med Hensyn til det hjemlige Brændsel her i Landet. Det eneste, der er tilbage, er, at Maksimalpriserne for Brændsel skal opretholdes; men det kan Statsskovvæsenet besørge, det kan en enkelt Mand i Ministeriet gøre. Der er ikke den fjerneste Grund til, at Brændselsnævnets Medlemmer skulde paatage sig Ansvaret for den Situation, som det ærede Medlem og hans Parti har skaffet til Veje; nu hører vi op at lege med om den Sag.